

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Płocku zasądził od pozwanej M. Ł. na rzecz powodów M. S. i R. S. kwotę 3 000,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 717,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (wyrok – k. 53).

Apelację od powyższego orzeczenia złożyła pozwana – M. Ł., zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu wyrokowi skarżąca zarzuciła nierozważenie całości materiału dowodowego i przyjęcie, że powód wykonał swoje zobowiązanie prawidłowo, podczas gdy wykonał je w terminie przynajmniej kilkakrotnie dłuższym, w związku z czym wykonane zobowiązanie okazało się częściowo nieprzydatne, naraziło pozwaną na straty finansowe i utratę dobrej opinii.

Wskazując na powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (apelacja – k. 61 – 62).

W odpowiedzi na apelację pozwanej powodowie wnieśli o jej oddalenie w całości jako oczywiście bezzasadnej oraz zasądzenie od pozwanej solidarnie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego przez radcę prawnego w wysokości według norm przepisanych (odpowiedź na apelację – k. 73).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w ramach postępowania uproszczonego (art. 505¹ – art. 505¹⁴ k.p.c.). W związku z tym, zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć na zarzutach: 1) naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, 2) naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Z kolei w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji, jeżeli nie przeprowadził postępowania dowodowego, zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Przechodząc do oceny apelacji stwierdzić należy, że jest ona niezasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut podniesiony w apelacji, który sprowadzał się do kwestionowania prawidłowości przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego. Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i jako trafnie i prawidłowo ocenione oraz logicznie wywiedzione ze zgromadzonego materiału dowodowego, przyjął za własne.

Z niewadliwych i niekwestionowanych przez żadną ze stron procesu ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy wynika, że powodowie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w marcu 2015 roku sprzedali pozwanej taśmy samoprzylepne. Transakcja została zrealizowana na podstawie zamówienia pozwanej złożonego drogą e-mailową w dniu 9 marca 2015 roku. Bezsporne było, że po wykonaniu zamówienia, taśma została dostarczona pozwanej przesyłką kurierską 31 marca 2015r. Zamówienie zostało odebrane bez zastrzeżeń, a pozwana uregulowała częściowo na poczet należności kwotę 2.289,98 złotych.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego i słusznie stwierdził brak podstaw do uznania, że umowa łącząca strony, na podstawie zamówienia złożonego drogą e-mailową nie została przez powodów wykonana należycie.

W rozpatrywanej sprawie Sąd I instancji dokonał ustaleń stanu faktycznego głównie w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania świadka K. S.. Powodowie przedstawili dowody w postaci zamówienia z dnia 9 marca 2015 roku, ofert handlowych (k. 34 – 35), a także faktury VAT Nr (...) z dnia 1 kwietnia 2015 roku i potwierdzenia

dostarczenia przesyłki. Tym samym należało uznać, iż powodowie wykazali istnienie oraz wysokość dochodzonego roszczenia.

Nie można zgodzić się z zarzutami pozwanej, iż Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych w sposób nieprawidłowy pominął okoliczności podnoszone przez pozwaną, dotyczące nienależytego i nieterminowego wykonania dzieła objętego przedmiotem umowy. Pozwana do chwili wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, nie kwestionowała zarówno kwoty lub ilości towaru uwidocznionych w doręczonej fakturze VAT ani co do zasady, ani co do wysokości. Poza tym, nie podjęła żadnej inicjatywy dowodowej, która zmierzałaby do wykazania, że powodowie nienależycie wykonali ciężące na nich zobowiązanie. Twierdzenia pozwanej uznać zatem należało za gołosłowne. Podkreślenia wymaga, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, w sytuacji, gdy spoczywa na niej ciężar dowodzenia co do tych okoliczności (art. 6 k.c.).

Skarżąca podnosząc zarzut nierozważenia przez Sąd Rejonowy całości materiału dowodowego kwestionuje wykonanie zobowiązania przez powodów co do jego terminowości, co w jej ocenie naraziło pozwaną na straty finansowe i utratę dobrej opinii. Należy tu przede wszystkim wskazać, że nieterminowe wykonanie umowy o dzieło nie uchyla obowiązku zamawiającego zapłaty wynagrodzenia wykonawcy.

Okoliczność wykonania umowy z opóźnieniem byłaby istotna dla rozstrzygnięcia sporu, gdyby strona pozwana podniosła i udowodniła, że przysługuje jej w związku z tym określona wierzytelność odszkodowawcza, związana z poniesieniem konkretnej szkody z tego właśnie tytułu. Wówczas pozwana mogłaby podnieść ewentualnie zarzut potrącenia tej wierzytelności w stosunku do powodów, co jednak nie miało w rozpoznawanej sprawie miejsca.

Na marginesie należy tu dodać, że pozwana nie zdołała wykazać, że wzywała powodów do terminowego wykonania zamówienia, że monitowała od dnia 9 marca 2015 roku do jego dostarczenia 30 marca 2015 roku wykonanie taśm i ponaglała powodów do szybszej realizacji zamówienia. Tym bardziej, że w zamówieniu pozwana w ogóle nie wskazała terminu jego wykonania.

Podkreślić należy, że Sąd w swych ustaleniach może opierać się nie tylko na faktach udowodnionych, ale i tzw. domniemaniach faktycznych. Sąd może bowiem, zgodnie z treścią art. 231 k.p.c., uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów. Faktura jest dokumentem księgowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie jej przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy odzwierciedlają rzeczywisty przebiegu zafakturowanej operacji gospodarczej (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 24 października 2002 roku w sprawie I ACa 219/02, OSA 2004/2/6).

W rozpoznawanej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na kwestionowanie faktury VAT Nr (...) z dnia 1 kwietnia 2015 roku przez pozwaną przed wytoczeniem powództwa. Pozwana bowiem fakturę tę przyjęła, nie zwróciła jako wystawioną bezpodstawnie i dokonała na jej poczet płatności w kwocie 2.289,98 złotych. Okoliczności te świadczą jednoznacznie, że faktura ta została przyjęta, zaakceptowana i zaksięgowana. Ocena takiego zachowania pozwanej jednoznacznie wskazuje na domniemanie, że spłacając część z wynikającego z tej faktury zobowiązania przyznała, że po jej stronie istnieje obowiązek spełnienia świadczenia we wskazanej w niej wysokości.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł też żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu.

Wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującą Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty zasądzone od pozwanej na rzecz powodów złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie

450,00 złotych, które zostało określone na podstawie § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity z dnia 3 stycznia 2018 roku, Dz. U. z 2018 roku, poz. 265).